

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

FRIE FUGLE

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

597

Frie Fugle

Skuespil i 5 Akter efter Betty Marie Ahlbergs Roman »Artemis Sebastopol«

I Hovedrollen: **BODIL IPSEN**

Optaget af Nordisk Film Co.

Iscenesat af Emanuel Gregers

Eneret: A/S Fotorama

Frie Fugle

Udskrif fra en af de vigtigste Komedier i Norden.

PERSONERNE:

Kaptajn Anker	Viggo Wiehe
Naomi, hans Hustru	Bodil Ipsen
Sinnet, deres Datter	Vera Berg von Linde
Claus Selwyn	Frederik Jacobsen
Paul Selwyn, hans Adoptivsøn	Aage Fønss
Artemis Sebastopol	Ingeborg Spangsfeldt
Birthe	Petrine Sonne
Slagter Munk	Bertel Krause
Saint Valéry	Peter Malberg

1891-1892. 1. Bind.

Det er et godt stykke
Komedie med en god
Hovedrolle.

Pris 2 Kr.

Frie Fugle.

De var saa forskellige som Nat og Dag — Eric Ankerstjærne og Naomi, den berømte Violinistinde, der var blevet hans Hustru. Der stak et godt Stykke af en Bedsteborger i ham, han var en nobel og retlinet Karakter, men havde ikke den mindste Forstaaelse af eller Interesse for det, hun kaldte sin Kunst, — og han hadede ligefrem hendes Violin, som han syntes stjal hende fra ham.

Og hun var Kunstnerinde, — der var Zigøjnerblod i hende, og undertiden følte hun sig derfor som en fri Fugl, der var spærret inde i et gyldent Bur....

Saa kom der et Barn — en lille Pige — og det lod næsten til, at hun skulde sprede de mørke Skyer, der var begyndt at trække op; men en skønne Dag gik alligevel alt i Stykker for de to. Længslen efter Sympati og Forstaaelse drev Naomi i Armeene paa en kunstbegejstret og sværmerisk Yngling, en Adoptivsøn af hendes Mands bedste Ven. Da Eric gjorde den forfærdelige Opdagelse, at den Kvinde, han elskede, havde fejlet, tænkte han ikke et Øjeblik over, om han nu ogsaa selv var helt uden Skyld deri, men kastede hende brutalt paa Gaden og tog hendes Elskers Liv i en Duel.

15 Aar er gaaet, siden hans Lykkeslot styrtede i Grus, og endnu har han ikke fundet Glemsel for sin Sorg, endnu har han ikke faaet Fred i sin forpine Sjæl. Naomi har han ikke set siden, kender intet til hendes Veje, og Claus Selwyn, Ungdomsvennen, der var rejst bort, kort før Katastrofen skete, ved han heller intet om; men han frygter Regnskabets Time, der vel engang maa komme. — — Ganske vist har han slaaet sig ned i en fremmed Egn, hvor han sidder som Ejer af den gode Gaard »Lindegaarden«, og sit Navn har han ogsaa forandret og er kun kendt som Kaptajn Anker. Al sin Kærlighed har han kastet paa sit Barn, den sarte og noget sygelige Sinnet; men til hans store Sorg har hun taget meget i Arv efter Moderen, — der er Kunstnerblod i hende, og Violinen er hendes bedste Ven. Men han vil ikke give hende Lov til at udnytte sit Talent, ser helst, at hun slet ikke rører det ham saa forhadte Instrument, og denne hans Stejl-

hed, som hun jo ikke kender Grunden til, hindrer hende i at slutte sig helt til den ensomme og forpinte Mand.

Graa og ensformige er Dagene for »Lindegaarden«'s Beboere, og der er ingen, der tør haabe, at der vil ske nogen Forandring.... Men saa er det, at Artemis Sebistol holder sit Indtog. Hun er en ung, troskyldig Bondepige, et uægte Barn, der kommer fra en lille, afsides beliggende Ø, og som skal gaa Husets mangeaarige Faktotum, gamle Birthe, til Haande. Hun bringer Menneskets Ven, den gode,

sunde Latter med sig, og selv den alvorlige og barske Kaptajn, hvem ingen i mange, mange Aar har set smile, faar rig Lejlighed til at konstatere, at han dog ikke har glemt at le. Han kan derfor ikke andet end fatte Interesse for det naive og ubehjælpsomme Pigebarn, der har revet ham ud af Tungsindets og de mørke Erindringers Helvede, og da han snart opdager, at hendes Forstand er god nok, sørger han for at iaade Bod paa hendes mangelfulde Opdragelse. — — Takket være hans og Sinnets Paavirkning undergaar Artemis i Løbet af forholdsvis kort Tid en fuldstændig Forvandling; af den lille grimme og forpuskede Åelling bliver der en prægtig Svane, der dog har sine Vuggegaver i Behold: Sin Hjertensgodhed, sin Offervillighed og sit straalende Humør. Hun omfatter de to Mennesker, som hun kan takke for saa meget, med den mest rørende Hengivenhed, og Kaptajnen er den eneste Mand i Verden for hende, skønt hun — en Tjenestepige og et uægte Barn — ikke vover at gøre sig mindste Haab om nogen Sinde at finde Lykken ved hans Side — —

Saa sker der imidlertid noget betydningsfuldt: Selwyn

krydser efter Ankers Vej.... Han kommer ganske vist ikke for at hævne — hvilket hans Ungdomsven straks tror — nej, han har forlængst forstaet og tilgivet, og det er paa en helt anden Maade, at hans Besøg faar sin store Betydning. Han aabner nemlig sin Vens Blik for, at der i det hele taget er andre Kvinder til end Naomi, at Artemis ikke alene er en dygtig og værdifuld Hjælper for ham, men ogsaa en smuk og saare attraaaværdig ung Kvinde, og han røber — ganske

vist mod sin Vilje — over for Sinnets, at hendes Moder var en gudbenaadet Kunstnerinde. — — Derved bliver han Skyld i, at den noget overspændte, unge Pige beslutter at følge det Kald, hun saa længe har følt, og flygter hjemmefra, stærk og sikker i sin Tro paa, at hun nok skal vinde frem og naa op til Kunstens højeste Tinder. — —

Nogle Uger efter flytter hun ind i et Privathotel i Paris, der navnlig er søgt af Kunstnere, og hun begynder at tage Timer hos en berømt Musiklærer, der mener, at hun virkelig har usædvanlige Evner. Men der kommer en haard Tid for hende; hendes Helbred er ikke godt, og hun begynder at tvivle paa, om hun i det hele taget har Kræfter til at føre sin Kamp igennem. Hun har imidlertid haft den Lykke at faa en trofast og ridderlig Ven, til hvem hun kan betro sig, og hos hvem hun kan hente Trøst og Opmuntring. Saint Valéry hedder den unge Mand, der har vundet hendes Tillid og hendes Hjerte. Han er en typisk Bohême-Natur, en Lykke-ridder, der har ført et Liv, som egentlig ikke gør ham værdig til en ung, uskyldig Piges Kærlighed. Men Sinnets kan finde de tusinde Undskyldninger for ham, og det fylder hende med Glæde, at hun har gjort ham til en anden, — at hun har faaet alt det fine og gode frem i ham.

En Dag kommer der en ny Gæst til Pensionen, en af

Kunstens Store: Violin-Virtuosen Mimi Renaud, som altid plejer at bo der, naar hun opholder sig i Paris. Sinnet, der ved, at Saint Valéry sætter hende meget højt baade som Kunstnerinde og som Menneske, lider en dyb Skuffelse, da hun første Gang møder Mimi Renaud og bag Verdensdamens fuldendte og straalende Ydre med sit ufordærvede Blik straks aner et Hjerte, koldt og spottende. At hun virkelig er en vid-

underlig Violinistinde, en Mester paa sit Instrument, kommer den unge Pige ganske vist til at indrømme, men alligevel kan hun ikke andet end føle sig frastødt af hende. Hun aner jo ikke, at hun med Blodets Baand er knyttet til den Kvinde, hun har saa stærk en Antipati imod, at Mimi Renaud er hendes Moder. — — Skæbnen vil, at det skal blive Naomi, der opdager Sandheden. Sinnet bliver nemlig syg — dødssyg, og da Naomi for at glæde Saint Valéry gaar ind og ser til hende, gør hun den rystende Opdagelse, at det blege, bryssege Barn er hendes egen Datter. Hvor svært det end falder hende, giver hun sig dog ikke til Kende over for den feberhede, lille Patient, og da hun af hendes egen Mund erfarer, at Faderen har ladet hende begræde sin Moder som død, og at han kun har givet hende lyse og smukke Minder om hende, er hun lykkelig over at have haft Kraft til at bevare Hemmeligheden. Det uudslukkelige Had, hun har næret til den Mand, der behandlede hende som en skabt Hund, den Gang hun

fejlede, viger Pladsen for en undrende, dyb Lykkefølelse, og den samme Aften sender hun et langt Telegram til Kaptajn Anker. — —

Da han naar til Paris, har Sinnet ikke langt igen — hun dør i hans Arme og bliver begravet i den fremmede By. — — Gensynet mellem Mand og Hustru er højtideligt og grimbende. Livet har omsider lært dem at forstaa, at de begge har haft deres Fejl og Mangler, og de nedlægger Vaabnene og tilgiver hinanden. At Naomi har kunnet bringe det Offer ikke at sige Barnet, hvem hun er, faar Anker til at se, i hvor høj Grad han har miskendt hende, og for at give hende Oprøjsning, foreslaar han, at de skal begynde forfra, slette Fortiden ud og leve Livet sammen paany. Men med den hensynsløse Ærlighed, der er Naomi egen, afslaar hun hans Tilbud, hvor svært hun end har ved at gøre det. For hendes kloge og erfarte Øjne har sagt hende, at han elsker Datterens Veninde, den könne og friske Artemis, der har ledsaget ham derned; hun ser, at de to er som skabt for hinanden, og hun er stor nok til at give dem til hinanden.

Ingen er Sinnets Død gaaet mere til Hjerte end Saint Valéry. Næppe har han set ind i en Verden saa heft forskellig fra hans tidlige Liv og fyldt af Løfte om en ren og stor Lykke, før det for evig lukkes for hans Blik og lader ham alene tilbage med Hjertet fyldt af Sorg.

Ogsaa Naomi er færdig med Livet. Den sidste Oplevelse har været en Katastrofe for hende, og hun har nu kun én tilbage, ligesaa ensom som hun selv — Saint Valéry. De to slutter et nyt Forbund — — et Forbund for Livet!

REGINA-KOMPLEKSET

AARHUS.

Program fra Tirsdag d. 6. Marts.

Bodil Ipsen i Frie Fugle

Skuespil i 5 Akter efter Betty Marie Ahlbergs
Roman „Artemis Sebastopol“

I Hovedrollen:

Bodil Ipsen.

Optaget af Nordisk Films Co.

Iscenesat af Emanuel Gregers Eneret A/S Fotorama

PERSONERNE

Kaptajn Anker	Viggo Wiehe
Naomi, hans Hustru	Bodil Ipsen
Sinnet, deres Datter	Vera Berg von Linde
Claus Selwyn	Frederik Jacobsen
Paul Selwyn, hans Adoptivsøn	Aage Fønss
Artemis Sebastopol	Ingeborg Spangsfeldt
Birthe	Petrine Sonne
Slagter Munk	Bertel Krause
Saint Valéry	Peter Malberg

Tirsdag, Onsdag, Torsdag, Fredag
Kl. 8.

*Det
Lille
Teater*

Program

ORKESTRET UNDER LEDELSE AF JEAN DUPONT

Det lille Teater

er genopstaet, men i ny Skikkelse! Talescenen er ombyttet med det hvide Lærred, — det levende Ord forstummet for det tyvende Aarhundredes Vidunder:

Film'en!

Fra det hvide Lærred vil i Fremtiden flamme det bedste og lødigste, der skabes ude i Verdens første Ateliers, og det ypperste, som vor hjemlige Filmskunst kan præstere!

Det lille Teaters hvide Lærred vil sætte sig den Opgave at bevise, at ogsaa Film'en er en Kunstart, at den grimme Ælling har vokset sig stor og stærk og hævet sig op af Andedammen, saa den nu Side om Side med Talescenens Kunst formaar at tolke det inderligste og bedste, som findes i et Menneskesind. Men det hvide Lærred vil mere end dette, det vil spejle vor gamle Klode, ligefra Yukons ødestille Vidder til Sydens yppige Jungle, fra Østens stille Pagoder til Vestens larmende Storbyer.

Det lille Teaters største Haab og højeste Maal er, at det maa blive Københavnernes eget Teater, som tit maa kunne hyde Dem

Vel mødt igen og Velkommen!

Direktionen for *Det lille Teater*.

Kender De

HAROLD LLOYD

Det gør De ikke? For første Gang viser han sin kultiverede Humor her hjemme. I Amerika, — i vore Nabolande er han allerede kendt og elsket, og naar vi fortæller Dem, at Harold er født i Nebraska 1893, har optraadt siden han var 12 Aar og har »trampet« med Turneer ad Uncle Sams uendelige Landeveje, til han havnede hos Keystone, Universal og Pâthê, hvor han filmede sig til et Verdensnavn, — naar

vi gør opmærksom paa, at han maaler 5 Fod og 9 Tommer, vejer 75 Kilo, gaar med Hornbriller, har sort Haar, blaa Øjne og et straalende Humør, er Anti-Forbudsmand og ugift, og naar vi nu paa det hvide Lærred lader ham selv om at uddybe Bekendtskabet, tror vi, at

De kender

HAROLD LLOYD

Er De tilmed Københavnerinde (det Ord rummer jo som bekendt alle med »smuk« og »henrivende« beslægtede Adjektiver!), tager vi heller ikke i Betænkning at oplyse Dem om, at hans Adresse er: 369 South Hoover st., Los Angelos, Californien, samt om, at De, saa ofte De føler Dem ensom og forladt af »HAM«, vil kunne finde Forstaaelse og Trøst hos Harold, der altid vil være henrykt for at hilse paa Dem!!!

Vi præsenterer Dem her for Hovedpersonerne i Filmen »Højt oppe!«, som er en Farce i 2 Akter, i hvilken Harold Lloyd spiller Hovedrollen.

Harold, Læge uden

Patienter *Harold Lloyd*

Hans første Patient *Mildred Davis*

Hans Ven *Roy Brooks*

Stedet: Et Land, hvor Proprækkere og Destillérapparater staar paa enhver Gentleman's Jule-Ønskeseddel.

Tiden: Hin vidunderlige, da Spritsmuglere og Hjemmebrændere drev Spot med gamle Uncle Sam, — — og det gør de, som bekendt, den Dag idag!

HØJT OPPE

Farce i 2 Akter af HAL ROACH

Officin: PATHÉ, New York — Iscenesat af HAL ROACH — Eneret: A/s FOTORAMA

Harold har i fire lange, trælsomme Aar soldet og jazzet sig til en pauver Lægeeksamen. Men i et Forbudsland er Karakter og Eksamensligegyldig, Hovedsagen er, at Medicineren er i Stand til at skrive en ulæselig Klo. Derved erhverver han sig nemlig Ret til at udstede Re-

cepter, og i et Forbudsland er Recepter Penge — mange Penge!

I de store Byer findes imidlertid i ethvert Hjem Destillérapparater, hvilket forringer Lægernes Indtægter en Del — og den forbudte Vædske har samtidig en for en Læge foruroligende sundhedsbringende Virkning, saa Venteværelset staar tomt.

Saadan er det i hvert Fald gaaet Harold. Nu har han i flere Maaneder siddet og lagt Kabale om, hvorvidt han fik Patienter eller ej, uden at Kabalen er gaaet op!

Ringer Telefonen en enkelt Gang, er det en eller anden Idiot, der har faaet forkert Nummer. (Har De for Resten lagt Mærke til, at naar man selv faar forkert Nummer, er det den anden, der er Idiot, og faar en anden forkert Nummer og faar fat i En selv, er det ogsaa den anden, der er Idiot? Idioten er altid i den anden Ende af Traaden!)

Harolds Telefon ringer! Det er igen en Idiot, der har faaet forkert Nummer; — — men, nu sker det utrolige, i samme Nu kommer der nogen ind i Venteværelset.

»Hvis det igen er en Kreditor, er jeg ikke hjemme!« hvisker Harold til Damen, der er »noget« paa hans »Klinik«.

Men — det er en Patient!

At Harold i sin Glæde tager fejl og vil kurere Faderen for Datterens Sygdom og truer ham med Operation, forstaar man bedst, naar man har set den søde Pige og hendes Fa'r!

Svigermødre er slemme, men de er rene Godter mod Svigerfædre! Der har en Læge, altsaa den Fordel, at han kan bortoperere det kedelige Paahæng!

Svigerfaderen (in spe) bliver imidlertid saa fortørnet over Operations-Tilbuddet, at han bortfører sin Datter, saa Harold igen staar alene i sin »Klinik«.

Han har en Ven! Vennen har et Destillérapparat! Hvad er et Hjem uden Destillérapparat?

Selvfølgelig slukker de to Venner Tørsten i den ædle Rosinmost, og en Time og fyrettyve Flasker senere sker der forskellige Ting paa Gaden fra »Klinikken« til Hotellet, hvor de bor.

I samme Hotel bor den unge Dame, vi nylig saa' i Harolds Venteværelse. Hun gaar i Søgne! Ellers har hun ingen Fejl, hverken synlige eller skjulte! I Søgne vandrer hun ud paa en Gesims udenfor 12. Etage, og i sin Kæfert finder Harold paa at ville trække frisk Luft paa samme Gesims.

De er saaledes begge to højt oppe, — ja, Harold endog i den syvende Himmel! Men han kommer hurtigt ned!!

Da han bliver ædru, opdager han nemlig, at han er blevet gift!!!

Frie Fugle.

Skuespil i 5 Akter efter Betty Marie Ahlbergs Roman:
»Artemis Sebastopol«.

PERSONERNE:

Kaptajn Anker	Viggo Wiehe
Naomi, hans Hustru	Bodil Ipsen
Sinnet, deres Datter	Vera Berg von Linde
Claus Selwyn	Frederik Jacobsen
Paul Selwyn, hans Adoptivsøn	Aage Fønss
Artemis Sebastopol	Ingeborg Spangsfeldt
Birthe	Petrine Sonne
Slagter Munk	Bertel Krause
Saint Valéry	Peter Malberg

De var saa forskellige som Nat og Dag — Eric Ankerstjærne og Naomi, den berømte Violinistinde, der var blevet hans Hustru. Der stak et godt Stykke af en Bedsteborger i ham, han var en nobel og retlinet Karakter, men havde ikke den mindste Forstaelse af eller Interesse for det, hun kaldte sin Kunst, — og han hadede ligefrem hendes Violin, som han syntes stjal hende fra ham.

Og hun var Kunstnerinde, — der var Zigøjnerblod i hende, og undertiden følte hun sig derfor som en fri Fugl, der var spærret inde i et gyldent Bur....

Saa kom der et Barn — en lille Pige — og det lod næsten til, at hun skulde sprede de mørke Skyer, der var begyndt at trække op; men en skønne Dag gik alligevel alt i Stykker for de to. Længslen efter Sympati og Forstaelse drev Naomi i Armene paa en kunstbegejstret og sværmerisk Yngling, en Adoptivson af hendes Mandes bedste Ven. Da Eric gjorde den forfærdelige Op-

dagelse, at den Kvinde, han elskede, havde fejlet, tænkte han ikke et Øjeblik over, om han nu ogsaa selv var helt uden Skyld deri, men kastede hende brutalt paa Gaden og tog hendes Elskers Liv i en Duel.

— — —
15 Aar er gaaet, siden hans Lykkeslot styrtede i Grus, og endnu har han ikke fundet Glemsel for sin Sorg, endnu har han ikke faaet Fred i sin forpinte Sjæl. Naomi har han ikke set siden, kender intet til hendes Veje, og Claus Selwyn, Ungdomsvennen, der var rejst kort, kort før

Katastrofen skete, véd han heller intet om; men han frygter Regnskabets Time, der vel engang maa komme. — — Ganske vist har han slaaet sig ned i en fremmed Egn, hvor han sidder som

Ejer af den gode Gaard »Lindegården«, og sit Navn har han ogsaa forandret og er kun kendt som Kaptajn Anker. Al sin Kærlighed har han kastet paa sit Barn, den sarte og noget sygelige Sinnnet, men til hans store Sorg har hun taget meget i Arv efter Moderen, — der er Kunstnerblod i hende, og Violinen er hendes bedste Ven. Men han vil ikke give hende Lov til at udnytte sit Talent, ser helst, at hun slet ikke rører det ham saa forhadte Instrument, og denne hans Stejlhed, som hun jo ikke kender Grunden til, hindrer hende i at slutte sig helt til den ensomme og forpinte Mand.

Graa og ensformige er Dagene for »Lindegårdens Beboere, og der er ingen, der tor haabe, at der vil ske nogen Forandrings.... Men saa er det, at Artemis Sebastopol holder sit Indtog. Hun er en ung, troskyldig Bondepige, et uægte Barn, der kommer fra en lille, afsides beliggende Ø, og som skal gaa Husets mangearige Faktotum, gamle Birthe, til Haande. Hun bringer Menneskets Ven, den gode, sunde Latter med sig, og selv den alvorlige og barske Kaptajn, hvem

ingen i mange, mange Aar har set smile, faar rig Lejlighed til at konstatere, at han dog ikke har glemt at le. Han kan derfor ikke andet end fatte Interesse for det naive og ubehjælpsomme Pigebarn, der har revet ham ud af Tungsindets og de mørke Erindringers Helvede, og da han snart opdager, at hendes Forstand er god nok, sørger han for at raade Bod paa hendes mangelfulde Opdragelse. — — Takket være hans og Sinnets Paavirkning undergaar Artemis i Løbet af forholdsvis kort Tid en fuldstændig Forvandling; af den lille grimme og forpuskede Ælling bliver der en prættig Svane, der dog har sine Vuggegaver i Behold: Sin Hjertensgodhed, sin Offerwillighed og sit straalende Humor. Hun omfatter de to Mennesker, som hun kan takke for saa meget, med den mest rørende Hengivenhed, og Kaptajnen er den eneste Mand i Verden for hende, skønt hun — en Tjenestepige og et uægte Barn — ikke vover at gøre sig mindste Haab om nogen Sinde at finde Lykken ved hans Side — —

Saa sker der imidlertid noget betydningsfuldt: Selwyn krydser atter Ankers Vej.... Han kommer ganske vist ikke for at hævne — hvilket hans Ungdomsven straks tror — nej, han har forlængst forstaet og tilgivet, og det er paa en helt anden Maade, at hans Besøg faar sin store Betydning. Han aabner nemlig sin Vens Blik for, at der i det hele taget er andre Kvinder til end Naomi, at Artemis ikke alene er en dygtig og værdifuld Hjælper for ham, men ogsaa en smuk og saare attraktiv ung Kvinde, og han røber — ganske vist mod sin Vilje — over for Sinnnet, at hendes Moder var en gudbenaadet Kunstnerinde. — — Derved bliver han Skyld i, at den noget overspændte, unge Pige beslutter at folge det Kald, hun saa længe har følt, og flygter hjemmefra stærk og sikker i sin Tro paa, at hun nok skal vinde frem og naa op til Kunstens højeste Tinder. — —

Nogle Uger efter flytter hun ind i et Privathotel i Paris, der navnlig er søgt af Kunstnere, og hun begynder at tage Timer hos en berømt Musiklærer, der mener, at hun virkelig har usædvanlige Evner. Men der kommer en haard Tid for hende; hendes Helbred er ikke godt, og hun begynder at tvile paa, om hun i det hele taget har Kræfter til at føre sin Kamp igennem. Hun har imidlertid haft den Lykke at faa en trofast og ridderlig Ven, til hvem hun kan betro sig, og hos hvem hun kan hente Trøst og Opmuntring. Saint Valéry hedder den unge Mand,

der har vundet hendes Tillid og hendes Hjerte. Han er en typisk Bohème-Natur, en Lykkeridder, der har ført et Liv, som egentlig ikke gor ham værdig til en ung, uskyldig Piges Kærlighed. Men Sinnnet kan finde de tusinde Undskyldninger for ham, og det fylder hende med Glæde, at hun har gjort ham til en anden, — at hun har faaet alt det fine og gode frem i ham.

En Dag kommer der en ny Gæst til Pensionen, en af Kunstens Store: Violin-Virtuosen Mimi Renaud, som altid plejer at bo der, naar hun opholder sig i Paris. Sinnnet, der véd, at Saint Valéry sætter hende meget højt baade som Kunstnerinde og som Menneske, lider en dyb Skuffelse, da hun første Gang møder Mimi Renaud og bag Verdensdamens fuldendte og straalende Ydre med sit ufordærvede Blik straks aner et Hjerte, koldt og spottende. At hun virkelig er en vidunderlig Violinistinde, en Mester paa sit Instrument, kommer den unge Pige ganske vist til at indromme, men alligevel kan hun ikke andet end føle sig frastødt af hende. Hun aner jo ikke, at hun med Blodets Baand er knyttet til den Kvinde, hun har saa stærk en Antipati imod, at Mimi Renaud er hendes Moder. — — Skeben vil, at det skal blive Naomi, der opdager Sandheden. Sinnnet bliver nemlig syg — dødsdyg, og da Naomi for at glæde Saint Valéry gaar ind og ser til hende, gør hun den rystende Opdagelse, at det blege, brystsige Barn er hendes egen Datter. Hvor svært det end falder hende, giver hun sig dog ikke til Kende over for den feberhede, lille Patient, og da hun af hendes egen Mund erfarer, at Faderen har ladet hende begræde sin Moder som død, og at han kun har givet hende lyse og smukke Minder om hende, er hun lykkelig over at have haft Kraft til at bevare Hemmeligheden. Det uudslukkelige Had,

hun har næret til den Mand, der behandlede hende som en skabet Hund, den Gang hun fejede, viger Pladsen for en undrende, dyb Lykkefolelse, og den samme Aften sender hun et langt Telegram til Kaptajn Anker. — —

Da han naar til Paris, har Sinnnet ikke langt igen — hun dør i hans Arme og bliver begravet i den fremmede By. — — Gensynet mellem Mand og Hustru er højtideligt og gribende. Livet har omsider lært dem at forstaa, at de begge har haft deres Fejl og Mangler, og de nedlægger Vaabnene og tilgiver hinanden. At Naomi har kunnet bringe det Offer ikke at sige Barnet, hvem hun er, faar Anker til at se, i hvor høj Grad han har miskendt hende, og for at give hende Oprejsning foreslaar han, at de skal begynde forfra, slette Fortiden ud og leve Livet sammen paany. Men med den hensynsløse Ærlighed, der er Naomi egen, afslaar hun hans Tilbud, hvor svært hun end har ved at gøre det. For hendes kluge og erfarte Øjne har sagt hende, at han elsker Datterens Veninde, den konne og friske Artemis, der har ledsaget ham derved; hun ser, at de to er som skabt for hinanden, og hun er stor nok til at give dem til hinanden.

Ingen er Sinnets Død gaaet mere til Hjerte end Saint Valéry. Næppe har han set ind i en Verden saa helt forskellig fra hans tidligere Liv og fyldt af Løfte om en ren og stor Lykke, før det for evig lukkes for hans Blik og lader ham alene tilbage med Hjertet fyldt af Sorg.

Ogsaa Naomi er færdig med Livet. Den sidste Oplevelse har været en Katastrofe for hende, og hun har nu kun én tilbage, ligesaa ensom som hun selv — Saint Valéry. De to slutter et nyt Forbund — — et Forbund for Livet!

Skuespillerinden
Fru Else Skouboe

udtaler:

.... *Deres Korsetter er fortrinlige
min bedste Anbefaling*

LOUIS LOHSE

Nørregade 26

(ligerfor Folketeatret)

Telefoner: 12591 – 12592

Iris Fugle *Fre hylle*

The
NORDISK FILMS CO LTD.
Presents

AzL
and The Woman

A PICTURIZATION of
THE NOVEL by
BETTY MARIE ALLBERG
featuring
BERYL IBSEN
Supported by
IRMA SPANFIELD.

NORDISK FILMS CO LTD
24 DENMARK STREET,
LONDON W.C.2.

TELEPHONE:-
GERRARD 6172

TELEGRAMS:-
NORFILCOM, WESTCENT, LONDON.

"Art—and the Woman."

An Intense Drama.

In Five Reels.

ADVERTISING AIDS.

A full range of very attractive Posters.
Sets of beautiful artistic Photographs.
Striking Advance Announcement Slides.
Banners . . Streamers . . Throwaways.

BERYL IBSEN

as

Naomi

in

"Art—and the Woman."

A Nordisk Special Attraction.

"Art—and the Woman."

In offering "Art—and the Woman," we are confident of its success because of the dramatic strength of its situations. Seldom has acting so powerful been seen on the screen. The discovery by Naomi, of the fact that the stricken girl is her daughter is in itself a dramatic epic.

THE PRINCIPAL PLAYERS.

Naomi	- - - - -	Beryl Ibsen
Phillip Reece, her husband	-	Victor Worth
Stella, their daughter	- - -	Vera Lind
Nina, her companion	- - -	Irma Spanfield

The Story of the Film.

STELLA REECE is sad. The gloom of Hurst Grange has set its seal upon the young girl, and her sadness is increased by her father forbidding her to play the violin she loves.

Phillip Reece dreads the sound of his daughter's playing, because of the memories it brings. . . .

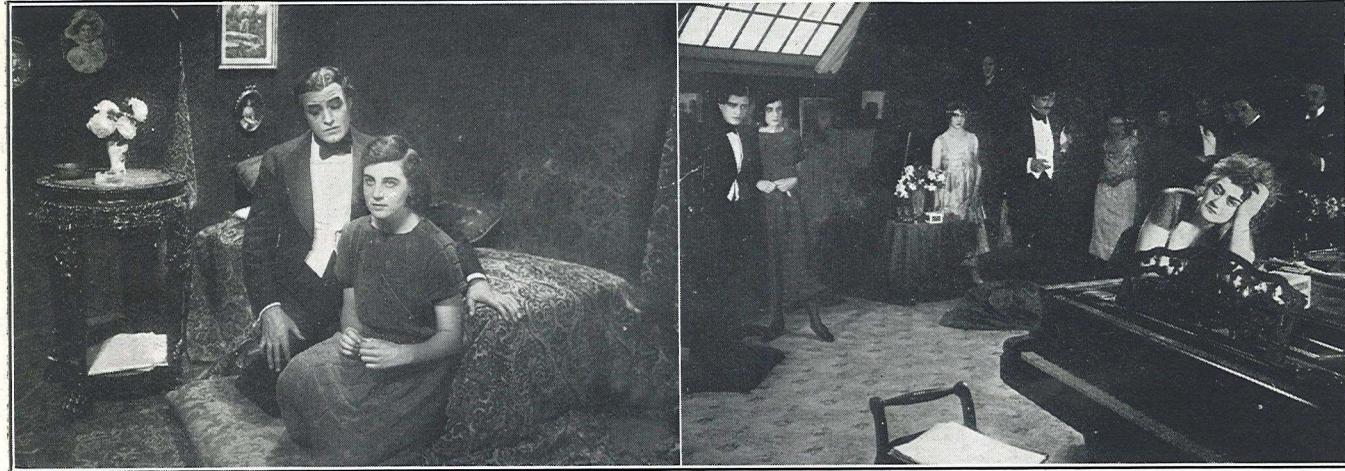
Fifteen years ago, Phillip and his wife, Naomi, were entertaining Claude Selwyn and his nephew, Paul. Naomi, an accomplished violinist, entranced her hearers, and Paul, an impressionable young man, was spellbound by the wonderful music.

The same night, after Claude Selwyn's departure for South America, Phillip discovered his wife in the arms of Paul. A duel was fought and the younger man paid for his treachery with his life.

Irreconcilable, Phillip turned his wife from his home, and there settled upon him a bitterness which frequently vented itself upon his young daughter, Stella.

Rehearsal

1/3

"Art—and the Woman."

After fifteen years' absence, Claude Selwyn returns and Phillip is amazed that he does not suggest avenging the death of his nephew. Claude has heard the whole story and tells Phillip that, in like circumstances he would have acted exactly as Phillip had done. The friendship of Phillip and Claude is resumed as though no shadow had ever arisen to cloud its happiness. Phillip tells Claude that Stella has been led to believe that her mother is dead. Claude doubts the wisdom of this because Naomi is now a very popular violinist.

The presence of Claude greatly cheers

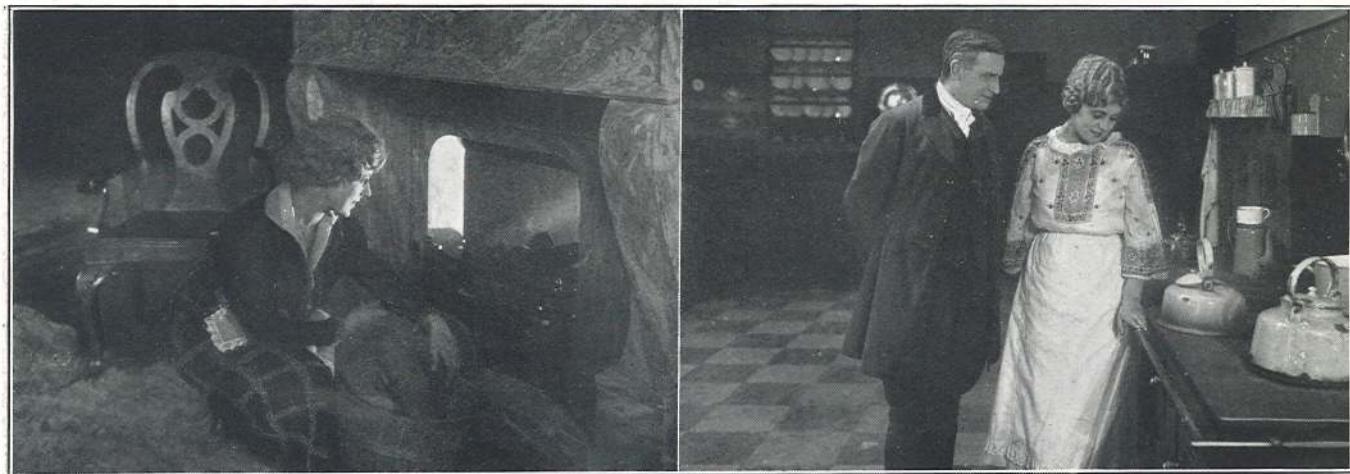
The Story of the Film, continued.

the usually gloomy household and he prolongs his stay at Hurst Grange because of the third member of the domestic circle, Nina Bishop, who is Stella's companion and friend.

One day in the absence of her father, Stella plays the violin to Claude and Nina. Unconsciously Claude lets out the fact that Stella's mother was a wonderful violinist.

On the eve of Claude's departure he proposes to Nina, who tells him that so long as Phillip and Stella need her she cannot leave them. When they need her no longer, she says, then perhaps . . . if

"Art--and the Woman."

The Story of the Film, continued.

Claude still wants her . . . she might go to him.

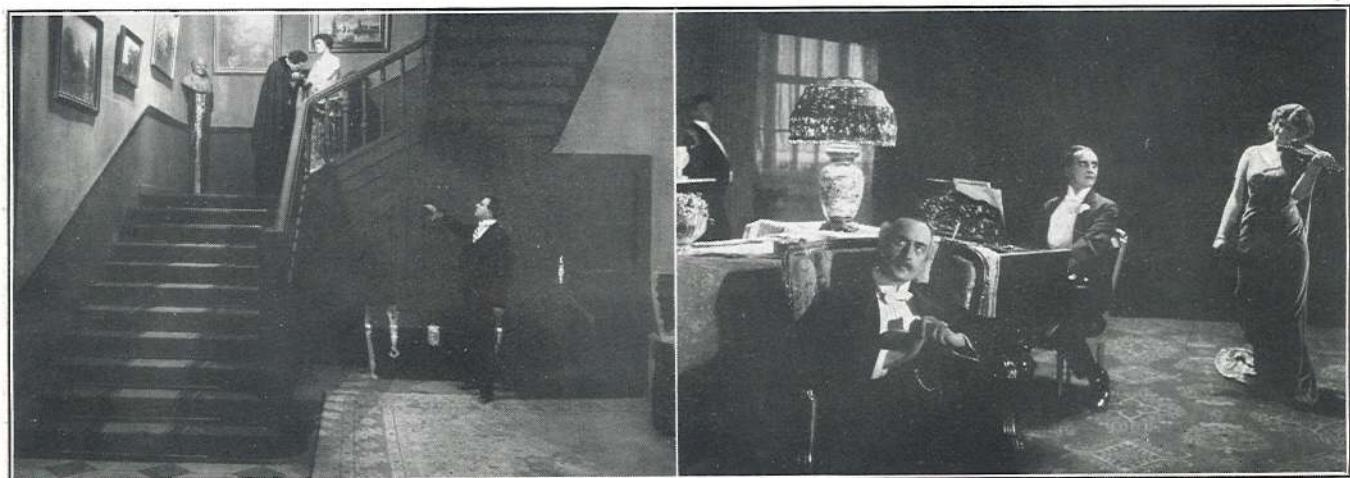
The news that her mother was an artiste awakens in Stella the call to the stage. As a first step to the object of her desire she leaves home and seeks the Orpheum Club, a resort of stage folk of the Bohemian type.

Phillip is broken hearted at the loss of his daughter, whom he loved deeply in spite of his apparent hardness of heart. The continued devotion of Nina helps him to bear the blow.

The Orpheum Club welcomes the little

Stella with open arms and she soon attracts the attention of a gay young Bohemian, Val St. Cleeve. Her sincerity and obvious innocence check Val in his headlong career of gaiety, which mainly consists of the breaking of hearts. He conceives for her a reverence hitherto foreign to his nature. Tenderly guiding her through the thorny paths of Bohemia, his adoration makes a deep impression on Stella.

One evening the Club is all agog with excitement. The celebrated violinist, Cecile Dufrey, has returned to town, and as she always makes the Club her headquarters,

"Art—and the Woman."

The Story of the Film, continued.

a great welcome is prepared for her. During the evening Stella is taken ill. A doctor is summoned and pronounces the trouble to be bronchitis. Tenderly the stricken girl is put to bed, and in desperation Val asks Cecile to be kind to the sufferer for his sake.

Seated at Stella's bedside, Cecile surveys the room and her glance falls upon a photo of Phillip. Stella explains that it is a portrait of her father.

Eagerly Cecile asks the invalid what she knows about her mother, and learns that Phillip has kept the child's vision of her mother unsmirched.

He has refrained from even hinting to her the sordid story of that night of fifteen years ago. Little Stella thinks her mother died a good and pure woman.

Naomi, for Cecile is Naomi, telegraphs the news of Stella's illness to Phillip, and he, accompanied by Nina, hastens to the side of his dying daughter.

On arriving at the club, Phillip finds Naomi watching at the bedside. He asks if Stella knows the truth, but is gravely assured that she still thinks her mother was a good woman.

During the night the little girl musician passes into her last long sleep. With broken heart Phillip thanks Naomi for allowing the poor child to preserve her dream picture of her mother to the last.

Seeing Naomi and Phillip together, Nina steals away and an affecting parting takes place between her and Val, both of whom loved Stella with a tender devotion.

Sadly Nina pens a note to Claude Selwyn informing him that as Stella is no more, Phillip will not need her—so she is free to go to him if he still needs her.

Greatly moved by the fact that Naomi had allowed Stella to carry away with her the beautiful vision of her mother, Phillip asks that they should take up life where they had left it fifteen years before.

A hand clasp, more impressive than tears or caresses, seals the pact of forgiveness, forgetfulness and determination between husband and wife.

Victor Worth as Phillip.

Irma Spanfield as Nina.

∴ BILL MATTER ∴
FOR
"Art—and the Woman."

A Powerful Nordisk Photo-Play from the Novel by
BETTY MARIE ALLBERG.

Stella Reece thought that the Orpheum Club was the magic gateway to Bohemia. Little did she dream of the consequences of entering that gateway.

Little did Naomi's friends dream that behind her gaiety was a terrible secret, until one day a careless remark brought from her lips the whole story.

Phillip hated music because his erring wife was an accomplished musician. Yet it was music which gave him back his happiness.

PROGRAM PRÉCIS
FOR
"Art—and the Woman."

A Heart Stirring Nordisk Drama
Featuring BERYL IBSEN, supported by IRMA SPANFIELD.

Discovering his wife, Naomi, in the arms of Paul Selwyn, Phillip Reece turns her from his house and kills the treacherous young man in a duel.

Naomi is an accomplished violinist, and she turns to the stage for a profession. After many years of struggling, she becomes famous as Cecile Dufrey.

In a Bohemian club she meets Stella, an aspirant to fame in the world of music, and when the young girl is taken ill, she assists in nursing her.

Naomi discovers that Stella is her own daughter, whom she has not seen for fifteen years, and who ran away from the gloomy home of her father.

Naomi summons Phillip to the bedside of the girl whose death brings about the reconciliation of her father and mother.

